

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2015, č. j.: 1803/580/14, 82047/ENV, sp. zn. 000375/A-10,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) změnilo k jeho odvolání rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 6. 2014, č. j.: ČIŽP/49/OOL/SR01/1304496.014/14/VSJ, kterým správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 60 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“).

Žalovaný změnil výrok rozhodnutí I. stupně tak, že žalobce si jakožto osoba, na kterou se vztahují práva a povinnosti vlastníka lesa, nepočítal ke dni 10. 4. 2012 na pozemcích určených k plnění funkcí lesa parc. č. 534 a 535 a na přilehlých nelesních pozemcích parc. č. 604 a 610 (všechny pozemky se nacházejí v k. ú. Heřmanice, okres Ostrava – město) tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa a ohrožování lesů jako složky životního prostředí. Žalobce poskytl právnické osobě JEW A EXPORT – IMPORT, s. r. o., se sídlem Dobrá 582, okres Frýdek-Místek (dále jen „JEW A“ či „dodavatel“), výlučné právo vytěžit stromy v lesním porostu 613 E17 a nabýt vlastnické právo k vytěženým stromům, přičemž při realizaci mýtní úmyslné těžby a přibližování vytěženého dříví došlo použitím nevhodné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

technologie k nepřiměřenému narušení půdního krytu a poškození stromů rostoucích v blízkosti přibližovacích linek na pozemcích určených k plnění funkcí lesa parc. č. 534 a 535.

Správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly, že narušení půdního krytu do hloubky větší než 25 cm bylo zjištěno v délce nejméně 30 % délky přibližovacích linek, dále byly vytvořeny hluboké rýhy na přibližovacích linkách a také přímo v lesních porostech mimo přibližovací linky v celkové délce cca 177 m na pomístně podmáčených pozemcích určených k plnění funkcí lesa parc. č. 534 a 535 a cca 50 m na přibližovací lince nacházející se na nelesních pozemcích parc. č. 604 a 610. Vzhledem k tomu, že přibližovací linka vedla v těsné blízkosti okrajových stromů rostoucích na pozemku parc. č. 535, došlo v důsledku přibližování dříví za vzniku rýh k poškození kořenových systémů a kmenů oděrem kůry těchto stromů.

Tímto jednáním žalobce narušil humózní vrstvy půdy a půdotvorné procesy převrstvením půdy a vystavil okolní lesní porosty ve zvýšené míře škodlivému působení houbových patogenů (biotický činitel), dále vytvořil podmínky pro snížení stability stromů (bořivých větrů), pro ztížení výživy stromů a jejich obnovy. Před provedením asanace škodlivě působila voda (stagnace vody ve vytlačených rýhách). Přibližování dříví bylo provedeno lesním kolovým traktorem, o čemž žalobce věděl, a přesto probíhající práce nezastavil a neurčil, že práce mají být provedeny jinou technologií. Žalobce rovněž věděl, za jakých místních a klimatických podmínek přibližování probíhá, a přesto práce nezastavil do doby, než tyto podmínky neumožní přibližování dříví bez nepřiměřeného narušení půdního krytu.

Výše popsaným jednáním žalobce ohrozil životní prostředí v lesích, neboť vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

II. Obsah žaloby

Žalobce namítá, že dle výroku napadeného rozhodnutí ohrožení životního prostředí nastalo v důsledku použití nevhodné technologie, která způsobila nepřiměřené narušení půdního krytu. Žalobce zdůrazňuje, že v Protokolu o vyhodnocení aukce na prodej porostu určeného k mýtní úmyslné těžbě ze dne 29. 11. 2011 uvedl: *„terén je svažité až příkrý vytvářející uprostřed porostu podmáčené neúnosné údolí. Z těchto důvodů bude nutné využít pro soustředování dříví lanové dopravní zařízení“*. Žalobce měl uvedenou citaci v úmyslu upozornit na komplikovanost podmínek při soustředování dříví, přičemž se jednalo pouze o orientační materiál. Doporučenou technologii těžby specifikoval až v zadávacím listu, jenž tvoří přílohu ke Smlouvě o poskytnutí výlučného práva vytěžit lesní porost a o převodu vlastnického práva k vytěženým stromům ze dne 22. 2. 2012 (dále jen „smlouva ze dne 22. 2. 2012“). Primárně měla být použita motorová pila a speciální lesní kolový traktor, lanové dopravní zařízení bylo uvedeno pouze jako alternativa. Uvedené vyplývá rovněž z přílohy č. 1 smlouvy ze dne 22. 2. 2012, dle níž *„při nepříznivých klimatických vlivech může být nutné využít lanového dopravního zařízení (...) technologie těžby a přibližování na volbě kupujícího“*.

Správní orgány během kontrolních šetření nespecifikovaly vhodnou technologii pro soustředování dříví, jejíž použití by bylo neškodné. Žalobce ve svém odvolání podrobně zdůvodnil volbu technologie a uvedl důvody, pro které zvolil právě užití motorové pily a kolového traktoru. Žalovaný se však touto argumentací nezabýval a nenechal vytvořit

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

znalecký posudek, který by odborně zhodnotil užití jednotlivých technologií s přihlédnutím k místním specifikům. Naopak ve výroku užil obrat „nevhodné technologie“, aniž své tvrzení prokázal. Žalobce zdůrazňuje, že při jakékoliv pracovní činnosti v lesích může dojít k ohrožení životního prostředí, ostatně zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), toliko vyžaduje, aby nedocházelo k *nepřiměřenému* poškození lesa a ostatních pozemků. Přiměřenost pak musí být posuzována v konkrétních podmínkách dané lokality a volby dostupné technologie pro přibližování. Správní orgány však tímto způsobem nepostupovaly a žalobce trvá na tom, že poškození povrchu bylo s ohledem na objem dříví přiměřené terénním podmínkám ve smyslu lesního zákona.

Žalobce považuje za spekulativní tvrzení na str. 6 napadeného rozhodnutí, podle něhož mohl žalobce provést obnovu příslušného lesního porostu např. již před dvaceti lety, kdy byla hmotnost stromů nižší, a tím se vyhnout porušení lesního zákona. Žalovaný by pro takové tvrzení musel vyhodnotit situaci na lesním hospodářském celku, nadto v dané době platil zákon č. 61/1977 Sb., o lesích, proto je odkaz na § 36 odst. 1 lesního zákona zmatečný. Obdobně neprokázané je pak tvrzení, že žalobce mohl zrealizovat těžbu za příznivějších klimatických podmínek (např. při mrazivém počasí), neboť kmeny dříví v mrazivém počasí přimrzají a nadto žalovaný nedoložil četnost mrazivých dnů v posledních letech v dané lokalitě. Pojem „příznivější klimatické podmínky“ žalovaný dostatečně jasně nevyložil. Žalobce opakuje, že do příslušného porostu nelegálně ústí přepady ze septiků, které danou lokalitu podmácejí. Žalovaný však tuto skutečnost nevzal v potaz.

Žalobce dále tvrdí, že není odpovědný za použití nevhodné technologie, neboť tuto otázku posoudil sám smluvní partner. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 5 A 42/2002-43, podle něhož nelze deliktní odpovědnost dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP bez dalšího odvodit z žalobcovy odpovědnosti za stav majetku, popř. z odpovědnosti za způsob hospodaření a z vlastnictví majetku samého.

K otázce narušení půdního krytu žalobce zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně ani žalovaný se nezabývali podílem výskytu narušení na linkách určených k přibližování dříví a mimo ně, čímž nezjistili skutečný stav věci. Žalobce dále nesouhlasí s metodikou McMahon pro hodnocení poškození půdy, neboť neuvažuje při svém hodnocení s provedením povýrobních úprav. Z průběhu správního řízení přitom bylo zřejmé, že společnost JEWa po těžebních pracích provede nezbytnou asanaci. Správní orgány dále nevzaly v potaz množství srážek spadlých od doby zahájení těžebních prací do dne 10. 4. 2012, sklon terénu a odtokové poměry lokality. Ohledně poškození okrajových stromů v porostní skupině 613 E8 žalobce uvádí, že tyto stromy jsou staré 79 let a k jejich obnově mohlo dojít již při stáří 71 let; z toho důvodu nelze hovořit o poškození životního prostředí, neboť tyto stromy budou v následujících letech vytěženy. Žalovaný dále neprokázal následek (ohrožení) tvrzeného protiprávního jednání ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 15/2007-141. V době vydání napadeného rozhodnutí (v roce 2014) žalovaný neměl žádné důkazy o negativním účinku těžebních prací a aktuální stav lesních porostů ani nezjišťoval. Uvedené porosty v uplynulých třech letech přitom nejevily známky ohrožení či snížení vitality. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný neprokázal naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce uplatnil obdobné námitky již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v příloze č. 2 smlouvy ze dne 22. 2. 2012 doporučil technologii těžby a přibližování a určil trasy přibližování vytěženého dříví. Vzhledem k tomu, že si byl vědom možných problémů při soustřeďování dříví, doporučil využití lanového dopravního zařízení. Žalovaný opakuje, že práce (přibližování dřeva) mohly být provedeny v jiném období, tj. ne v jarním období, kdy svrchní horizonty půdy nebyly zamrzlé, ale naopak na počátku zimy po proschnutí a zamrznutí půdy. Tuto skutečnost uvedl správní orgán I. stupně na str. 10 a 29 svého rozhodnutí, neboť se jedná o zavedený postup využívaný ve prospěch ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa (viz např. certifikační kritéria PEFC – Program for Endorsement of Certification Systems), podle nichž mýtní úmyslné těžby a přibližování dříví mimo těžeb nahodilých probíhají v zimním období za vhodných klimatických podmínek. Lze tedy jednoznačně uzavřít, že těžba zadaná žalobcem formou elektronických aukcí dříví (viz kopii protokolu o vyhodnocení aukce ze dne 29. 11. 2011) měla být provedena i s ohledem na stav lesního porostu a problematickou lokalitu v zimním období, nikoliv v předjaří a na jaře. Skutečnost, že porost byl opakovaně zadáván do těžebních projektů a vždy byl smluvním partnerem odmítnut (viz vyjádření žalobce v rámci inspekčního šetření ze dne 10. 4. 2012) nemůže být okolností opravňující provést přibližování dříví takovou technologií, která povede k ohrožení či poškození životního prostředí. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce se dopustil jednoznačně nepřiměřeného poškození lesa, a považuje za nepochopitelné, že žalobce coby právnická osoba, které je svěřeno hospodaření s lesy ve vlastnictví státu a jež disponuje kvalifikovaným odborným personálem, považuje narušení půdního krytu do hloubky 70 cm za obvyklé poškození pozemků určených k plnění funkcí lesa.

K otázce kácení lesního porostu před dvěma decénii žalovaný konstatuje, že žalobce tak mohl učinit nepochybně ještě mnohem dříve. Rovněž zdůrazňuje, že jednotlivé instituty a povinnosti dle lesního zákona platily již za účinnosti zákona č. 61/1977 Sb., o lesích. Žalobcovo tvrzení ohledně naplnění etátu a přednostního zpracování nahodilé těžby je nevěrohodné, a to mj. s ohledem na zdravotní stav smrkových porostů ve 2. polovině 70. a 80. let 20. století v porovnání se současností, kdy dochází k chřadnutí smrkových porostů na severní a střední Moravě v rozsáhlých výměřích.

Žalovaný dále zdůrazňuje, že došlo k narušení půdního krytu v přirozeném půdním horizontu, jak vyplývá z přiložené fotodokumentace, nikoliv v umělém horizontu s odpady a splaškovými vodami. Tvrzení žalobce, že půda byla podmáčená i za sucha a mrazivého počasí, je nepodložené. Je nepochybné, že přijetím vhodných opatření lze škodám při realizaci těžeb a přibližování dříví zabránit, žalobce však tato opatření v podmínkách smluvního ujednání nezakotvil. Zkoumání počtu mrazivých dnů považuje žalovaný za bezpředmětné s ohledem na všeobecně zažitou praxi, dle níž jsou mýtní úmyslné těžby realizovány v zimním období.

K otázce subjektu odpovědného za spáchání daného správního deliktu žalovaný uvádí, že žalobce jakožto specializovaná právnická osoba, které je svěřeno nakládání s lesy ve vlastnictví státu a disponující odborným kvalifikovaným personálem, ohrozil životní prostředí v lesích tím, že zanedbal (vědomost nedbalá) povinnosti v ochraně lesa a opomenul zabezpečit odbornost ze strany vlastníka dříví nebo alespoň minimalizovat škody při jejich prvním zjištění zastavením činnosti (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2006, sp. zn. 7 Ca 18/2005 a ze dne 8. 3. 2006, sp. zn. 10 Ca 173/2005). Žalobce se nemůže vyhnout odpovědnosti za správní delikt poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 1 As 87/2012-40). Žalobce naplnil objektivní stránku správního deliktu, neboť objednal mýtní úmyslnou těžbu vykazující protiprávní znaky. Žalovaný rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008-64, který se zabýval mírou odpovědnosti více subjektů za spáchání téhož správního deliktu. Žalovaný postupoval v souladu s tímto judikátem, případ posoudil podle jeho konkrétních skutkových okolností a pokutu uložil jak žalobci, tak dodavateli.

Žalovaný zdůrazňuje, že správní orgán I. stupně za použití více metod (viz str. 19 až 23 rozhodnutí prvního stupně) zkoumal, zda byly vytvořeny podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, nikoliv zda k působení těchto činitelů již reálně došlo. Rovněž je zřejmé, že asanace byla provedena s prodlevou v řádu dní až týdnů a během této doby byly vytvořeny podmínky pro působení škodlivých činitelů; návrat k původnímu stavu s ohledem na klimatické, edafické aj. poměry v určitých lokalitách může trvat i několik desítek let. Otázka povýrobních úprav může mít vliv toliko na výši uložené pokuty, nikoliv na samotné posouzení spáchání správního deliktu.

Požadavek žalobce zabývat se podílem výskytu narušení půdního krytu na linkách určených k přiblížování dříví a mimo ně je irelevantní, neboť obě tyto části byly zařazeny do porostní půdy. Z výroku rozhodnutí nadto vyplývá, že v dané lokalitě bylo poškozeno asi 30 % délky přiblížovacích linek. Tvrzení, že k ovlivňování kořenového systému stromů rostoucích v okolí linek dochází průběžně, je sice pravdivé, ovšem v daném případě byly zpřetřhány i hlouběji rostoucí laterální kořeny, čímž došlo ke vzniku akutního a chronického poškození těchto stromů. Správní orgán I. stupně mimo jiné s ohledem na možnost postupné obnovy poškozeného půdního profilu usoudil, že nastalo pouze ohrožení nikoliv poškození životního prostředí; z toho důvodu pak nebylo nutné prokazovat, že k působení těchto činitelů již reálně došlo. Následky protiprávního jednání správní orgán I. stupně popsal na str. 19 až 23, popř. 26 až 27. Skutečnost, že příslušné lesní porosty nevykazují po třech letech znatelné poškození je irelevantní s ohledem na skutečnost, že se jednalo o ohrožovací delikt. Následky poškození stromů se nadto mohou projevit až v horizontu pěti a více let.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

Žalobce v replice ze dne 27. 5. 2015 dodal, že výrok napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť z něj není patrné, zda je žalobce postihován za poškození či ohrožení životního prostředí. Ve správním spise je citováno z protokolu ze dne 29. 11. 2011, podle něhož „*při nepříznivých klimatických vlivech bude nutné využití lanového dopravního zařízení*“, ačkoliv pro vznik smluvního vztahu byla rozhodující smlouva ze dne 22. 2. 2012, která obsahuje slova „*může být nutné*“. Použití lanového dopravního zařízení bylo uvedeno pouze jako alternativa. Žalovaný sice uvádí, že žalobce určil trasy přiblížovacích linek, ovšem nebylo prokázáno, že by tyto linky žalobce zvolil nevhodně. Správní orgány dále neprokázaly porušení ustanovení lesního zákona, ani skutečnost, že žalobce uzavřel smluvní vztah se subjektem, který nesplňoval zákonné předpoklady pro práci v lesích. Ve smlouvě byly dostatečně zajištěny podmínky pro případné zastavení či přerušení prací, které však při provádění prací nenastaly. Žalovaný vychází pouze z teoretického předpokladu, že vhodné klimatické podmínky nastávají v zimě za mrazu. Správní orgány posoudily závažnost zásahu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

toliko s ohledem na vznik vyrytých kolejí a poškození kůry, nikoliv podle objektivně zjištěných skutečností v dané lokalitě.

Správní orgány dále nesprávně aplikovaly metodiky pro hodnocení ohrožení, neboť při terénním šetření změřily délku, hloubku a umístění kolejí a rýh, ovšem následné odborné hodnocení se již netýkalo posouzení ohrožení lesních porostů. Správní orgány v tomto směru uvedly pouze obecné a teoretické údaje. Žalobce rovněž namítá, že půdní profil byl narušen již před použitím přibližovací linky a lesní půda byla ovlivněna navážkou odpadu, vypouštěním vody z trativodu a z vodovodního řadu. Intenzita ohrožení proto musí být vztahována k těmto konkrétním lokalitám. Žalobce dodává, že vznik kolejí a rýh nemusí být vždy považován za negativní jev, neboť v některých vymezených částech vojenských újezdů jsou koleje záměrně vytvářeny pomocí těžké vojenské techniky za účelem vzniku biotopu, jenž je vhodný k rozmnožování obojživelníků nebo jiných živočichů. Není vyloučeno, že i v daném případě mohlo dojít k rozmnožení některých druhů obojživelníků a tím ke zvýšení biodiverzity.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Dne 22. 2. 2012 smluvní strany podepsaly Smlouvu o poskytnutí výlučného práva vytěžit lesní porost a o převodu vlastnického práva k vytěženým stromům. Jako poskytovatel je uveden žalobce, jako nabyvatel společnost JEWA. V předmětu smlouvy stojí: *„Poskytovatel touto Smlouvou poskytuje Nabyvateli výlučně časově omezené právo vytěžit stromy v lesním porostu označené dle bodu 5.1 této smlouvy (dále jen Porost) a nabytí vlastnické právo k vytěženým stromům (dále jen Dříví), to vše za podmínek uvedených v této Smlouvě a v souladu s výsledky elektronické aukce na uzavření této Smlouvy (dále jen Aukce), které se Nabyvatel účastnil jako vítězný zájemce“.*

Dále je v čl. III Smlouvy, v části Specifikace porostu a dříví mimo jiné uvedeno: *„Vymezení Porostu a Dříví je uvedeno v elektronickém zadání Aukce na uzavření této Smlouvy, které je nedílnou součástí této Smlouvy jako Příloha č. 1“.* V čl. V Smlouvy je mj. uvedeno: *„5.2. Poskytovatel předal Nabyvateli při podpisu této smlouvy výsek kopie obrysové mapy s vyznačením Místa těžby včetně vyznačení lesní dopravní sítě Poskytovatele (dále jen LDS), kterou je Nabyvatel oprávněn k těžbě Porostu a odvozu Dříví po dobu trvání této Smlouvy pro plnění dle této Smlouvy používat“.*

V další části čl. V je uvedeno: *„Poskytovatel je oprávněn požadovat na Nabyvateli omezení či zastavení jím prováděných činností, jestliže vznikla nová omezení režimu hospodaření (např. z důvodu ochrany přírody, ochrany vodních zdrojů, ochrany kulturních památek), dosavadní výkon činností Nabyvatelem ohrožuje životní prostředí či jiné obecné zájmy, jestliže jakákoliv činnost Nabyvatele prováděná na základě této smlouvy je v rozporu*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

s obecně závaznými právními předpisy, nebo jestliže dojde k porušení této Smlouvy, jehož následkem je vznik škody“.

Podle čl. VI „Nabyvatel je povinen provádět veškeré činnosti na základě této Smlouvy řádně, s odbornou péčí a v souladu s touto Smlouvou, předcházet vzniku škod a chránit oprávněné zájmy Poskytovatele (...). Nabyvatel je povinen při provádění těžebních činností zvolit takovou technologii těžby, která odpovídá stavu lesa a terénním podmínkám, pokud si Poskytovatel nevyhradil technologii těžby ve Specifikaci. Poskytovatel je kdykoliv oprávněn kontrolovat provádění těžebních a ostatních činností“.

Nedílnou součástí Smlouvy tvoří dle jejího odstavce č. 13. 9. příloha č. 1 – Specifikace, příloha č. 2 – Zadávací list, příloha č. 3 – Předávací protokol a příloha č. 4 – Kopie blankosměnky.

V příloze č. 1 ke Smlouvě je mimo jiné uvedeno: „Porost je ze tří stran obklopen zástavbou a ze čtvrté strany elektrovodem VVN. V porostu se vyskytuje přirozené zmlazení. Terén je svažité až příkrý vytvářející uprostřed porostu podmáčené neúnosné údolí. Při nepříznivých klimatických vlivech může být nutné využití lanového dopravního zařízení (...) technologie těžby a přibližování na volbě kupujícího“.

Příloha č. 2 mj. stanoví: „JPRL: 613E17, orientační m³ celkem: 590,62, barva a způsob vyznačení přibližovacích linek: Linky nejsou vyznačeny – řešeno na místě. Doporučená technologie: JMP + SLKT (LDZ). Popis stavu přibližovací a odvozní sítě: odvozní cesty asfaltové, přibližovací linka – odpovídá opotřeбенí. Jiné: zachovat přirozené zmlazení, podmáčené území, viz zadávací řízení“.

Dne 12. 3. 2012 vydal žalobce společnosti JEWA výjimku ze zákazu provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty na pozemku p. č. 534, ve kterém je mj. uvedeno: „Konkrétně se tato výjimka vztahuje na opravu přibližovací linky v porostu 613A12 a 613A17“.

Dle smlouvy ze dne 22. 2. 2012 (bod 7.3) byl stanoven termín ukončení těžby do 27. 4. 2012, termín odvozu dříví a předání místa těžby zpět poskytovateli do 4. 5. 2012. Společnost JEWA podala nedatovanou žádost o prodloužení termínu ukončení prací do 29. 6. 2012.

Z dílčího protokolu o průběhu kontroly ze dne 26. 4. 2012 vyplynulo, že žalobce určoval, kudy bude prováděno přibližování dříví; na místě byl v průběhu prací přítomen revírník (zaměstnanec žalobce), který dohlížel na průběh prací, přičemž zjistil toliko dílčí nedostatky, nikoliv narušení půdního krytu. Přítomnost revírníka dále potvrzuje dílčí protokol ze dne 24. 5. 2012.

Soud o věci uvážil takto:

Dle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP „inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právníkům nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů“.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Úvodem se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí, dle níž nebylo zřejmé, zda správní orgány žalobce postihly za poškození životního prostředí, nebo pouze za jeho ohrožení. Tato námitka není důvodná.

Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že „žalobce (...) si nepočínal tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa a ohrožování lesů jako složky životního prostředí. (...) Při realizaci mýtní úmyslné těžby a přibližování vytěženého dříví došlo použitím nevhodné technologie k nepřiměřenému narušení půdního krytu a poškození stromů rostoucích v blízkosti přibližovacích linek (...). V důsledku přibližování dříví došlo k poškození kořenových systémů a kmenů oděrem kůry těchto stromů“. Žalovaný ve zbytku potvrdil rozhodnutí prvního stupně, včetně následující výrokové části, v níž správní orgán I. stupně na závěr shrnul: „výše popsáním jednáním účastníka řízení, jeho vlastním zaviněním, došlo k zákonem předvídatelnému následku: životní prostředí v lesích bylo ohroženo vytvořením podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů“.

Z citovaných podstatných částí výroku bez pochyby vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta za ohrožení životního prostředí v lesích ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP. Je sice pravdou, že ve výroku rozhodnutí se na několika místech objevuje slovo „poškození“, ovšem správní orgány tento pojem neužily za účelem vymezení následku jakožto části skutkové podstaty správního deliktu (jeho objektivní stránky); pomocí tohoto slova toliko popsaly stav dané lokality po těžebních a přibližovacích pracích, aniž kvalifikovaly následek jednání z hlediska § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP. Žalovaný ostatně na str. 2 napadeného rozhodnutí zdůvodnil, že správní orgán I. stupně vyhodnotil žalobcovo jednání pouze jako ohrožení životního prostředí (tedy mírnější formu možného následku protiprávního jednání), „neboť podmínky jím vytvořené pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů neohrožovaly samou podstatu lesa, tj. působení těchto škodlivých činitelů nemohlo mít za následek nevratné poškození lesa a jeho funkci (možnost postupné obnovy poškozeného půdního profilu, převážně akutní poškození dřevin s nevylučitelnou možností chronického dlouhodobého působení např. houbových patogenů)“. Z uvedeného tedy beze vší pochybnosti vyplývá, že žalobce byl postižen za ohrožení životního prostředí v lesích, a tato skutečnost mu musela být z výroku napadeného rozhodnutí zřejmá. Jeho námitka proto nemá opodstatnění.

Dále se soud zabýval otázkou, zda správní orgány řádně posoudily naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP. V této souvislosti je třeba připomenout, že ke spáchání správního deliktu a založení odpovědnosti právnické osoby je nezbytné, aby byly mj. naplněny všechny znaky skutkové podstaty, mezi něž patří i objektivní stránka deliktu. Obligatoční znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Příčinná souvislost – kauzální nexus – je vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. V případě správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP je odpovědnost sankcionovaného subjektu primárně odvozena od činnosti, nikoli od právního poměru k nemovitosti. To však neznamená, že by tím byla odpovědnost žalobce jakožto vlastníka lesa automaticky vyloučena. Naopak je třeba ptát se ve shodě s judikaturou správních soudů, zda žalobce s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti svým jednáním či opomenutím ohrozil životní prostředí v lesích, jinak řečeno, zda by k ohrožení životního prostředí došlo i v případě absence jednání či opomenutí ze strany žalobce (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008-64). Dále pak platí, že každá osoba, která naplní skutkovou podstatu správního deliktu (tedy jak zhotovitel, tak objednatel), je za své jednání odpovědná samostatně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011-50).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 22. 2. 2012 uzavřel smlouvu, kterou poskytl společnosti JEWA výlučné právo vytěžít lesní porost 613E17 a zároveň stanovil závazné podmínky, za nichž měly práce proběhnout (srovnej čl. VI smlouvy). V čl. V smlouvy si mj. vyhradil právo požadovat omezení či zastavení prací v případě hrozby vzniku škod či z důvodu ochrany přírody. V příloze č. 1 dále specifikoval, že „v případě nepříznivých klimatických podmínek může být nutné využití lanového dopravního zařízení“ a v příloze č. 2 doporučil technologii těžby jako JMP + SLKT (LDZ).

Žalobce sice namítá, že žalovaný nesprávně vyšel z Protokolu o vyhodnocení aukce ze dne 29. 11. 2011, který obsahuje obrat „bude nutné využít pro soustředování dříví lanové dopravní zařízení“, ovšem tato věta nebyla sama o sobě rozhodující pro vznik žalobcovy odpovědnosti. Je pravdou, že správní orgány vzaly v potaz, že žalobce doporučil ve smlouvě ze dne 22. 2. 2012 technologii těžby a přibližování (ostatně dle soudu není určující, zda ve znění „bude nutné“ či „může být nutné“), rovněž však zdůraznily, že žalobce vymezil trasy přibližování dříví a dohlížel na průběh těžby (na místě prací byl přítomen revírník jakožto žalobcův zaměstnanec). Žalobce ve smlouvě taktéž sjednal (viz čl. V a VI) oprávnění provádět kontroly a požadovat omezení či zastavení prováděných činností mj. z důvodu ochrany přírody či v případě hrozící škody. Žalobce nadto v čl. VII stanovil termíny prací (v jarních měsících s datem ukončení prací 27. 4. 2012) a tuto lhůtu prodloužil na základě žádosti společnosti JEWA. Je sice pravdou, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda žalobce zvolil trasy přibližovacích linek nevhodně, ovšem pro vyvození žalobcovy odpovědnosti bylo podstatné, že se podílel na určení způsobu a průběhu těžby a tato otázka nezávisela výhradně na uvážení zhotovitele (společnosti JEWA). Žalobce rovněž prováděl přímý dohled nad průběhem prací, přičemž v souladu se smlouvou ze dne 22. 2. 2012 byl oprávněn práce omezit či zastavit v případě hrozby vzniku škod; z toho důvodu není z hlediska vzniku jeho odpovědnosti rozhodující, zda společnost JEWA byla subjektem splňujícím zákonné předpoklady pro práci v lesích či nikoliv.

S ohledem na výše řečené se soud ztotožnil se žalovaným, že žalobce svým jednáním a opomenutím zapříčinil ohrožení lesa ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP, neboť poskytl společnosti JEWA výlučné právo vytěžít stromy v příslušném lesním porostu, stanovil jeho termín, vymezil trasy přibližování dříví a doporučil vhodnou technologii. Žalobce rovněž věděl, za jakých místních a klimatických podmínek přibližování probíhá, a přesto práce nepřerušil do doby, než tyto podmínky dovolí přibližování dříví bez nepřiměřeného narušení půdního krytu, případně neurčil, že přibližování má být provedeno jinou technologií. Jeho jednání, resp. opomenutí proto mělo přímý vliv na vznik škodlivého následku, v daném případě vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Z výše popsanych důvodů proto správní orgány nepochybily, když žalobce shledaly odpovědným za spáchání správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP.

Žalobce dále zpochybnil závěr žalovaného ohledně výkladu pojmu „nepřiměřené poškození lesa“ a „použití nevhodné technologie“. Soud nejprve považuje za vhodné připomenout, že k posouzení přiměřenosti poškození lesa či vhodnosti technologie nebylo nutné vypracovat znalecký posudek, jak uvádí žalobce v žalobě. Nejvyšší správní soud k této otázce opakovaně judikoval, že „Česká inspekce životního prostředí je specializovaným orgánem státní správy, který musí být z povahy věci odborně vybaven k plnění svých úkolů. V opačném případě by inspekce nemohla plnit zákonem uložené povinnosti, zejména zjišťovat porušení právních předpisů na úseku ochrany životního prostředí (včetně ochrany lesa), ukládat sankce a opatření k nápravě apod. Není samozřejmě vyloučeno, aby účastník řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odborný úsudek ČÍŽP v jednotlivém případě zpochybnil, musel by tak však učinit kvalifikovaným způsobem, ať již s pomocí přizvaného znalce, nebo s využitím svého vlastního odborného vzdělání v dané oblasti, případně poukazem na vadu dokazování postihující závěry ČÍŽP“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 229/2014-82). Tento závěr je v souladu s ustálenou judikaturou, podle níž ve správním řízení platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení sporných skutečností ze strany jiného správního orgánu (srov. § 56 správního řádu, blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113).

Soud souhlasí s žalobcem, že obecně při jakékoliv pracovní činnosti v lesích může dojít k ohrožení či poškození životního prostředí, přičemž lesní zákon toliko vyžaduje, aby toto poškození bylo „*nepřiměřené*“ (viz § 34 odst. 1 lesního zákona, podle něhož „*přiblížování, uskladnění a odvoz dříví musí být prováděny tak, aby nedocházelo k nepřiměřenému poškozování lesa a ostatních pozemků*“). Zároveň však nelze tvrdit, že v řešeném případě poškození lesa nepřekročilo přiměřenou míru. Z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, že narušení půdního krytu do hloubky větší než 25 cm bylo zjištěno v délce nejméně 30 % délky přiblížovacích linek, dále byly vytvořeny hluboké rýhy na přiblížovacích linkách a také přímo v lesních porostech mimo přiblížovací linky v celkové délce cca 177 m na pomístně podmáčených pozemcích určených k plnění funkcí lesa parc. č. 534 a 535 a cca 50 m na přiblížovací lince nacházející se na nelesních pozemcích parc. č. 604 a 610. Vzhledem k tomu, že přiblížovací linka vedla v těsné blízkosti okrajových stromů rostoucích na pozemku parc. č. 535, došlo v důsledku přiblížování dříví za vzniku rýh k poškození kořenových systémů a kmenů oděrem kůry těchto stromů.

Vyhodnocením výše uvedených zásahů se správní orgán I. stupně zabýval na str. 19 až 23 svého rozhodnutí, kde za pomoci metody McMahon a odborných publikací dospěl k závěru, že přiblížování dříví způsobilo narušení půdního krytu v hloubce a délce, které jsou nepřiměřené. Z citovaných publikací vyplývá, že „*poškození půdního profilu na linkách s kolejemi hlubšími než 20 cm je řadou autorů zabývajících se danou problematikou považováno za nepřijatelné (Skandinávské země považují za nepřijatelnou hloubku kolejí 10 cm a více)*“. Z toho důvodu správní orgán I. stupně vyhodnotil vytvoření rozsáhlých rýh (v některých částech až na jílový horizont do hloubky 70 cm) a mechanické poškození stromů (oděrem kůry až do lýkové části jednotlivých stromů na kmeni a kořenových náběžích včetně zpretrhání převážně laterálních kořenů) za stav ohrožující životní prostředí.

Pro posouzení věci přitom nebylo podstatné rozlišovat, v jaké míře byl narušen půdní kryt na linkách určených k přiblížování dříví a mimo ně, neboť obě tyto části byly zařazeny do porostní půdy. Z výroku rozhodnutí nadto vyplývá, že v dané lokalitě bylo poškozeno asi 30 % délky přiblížovacích linek. Rovněž nelze přisvědčit námitce, podle níž správní orgány nevzaly v potaz místní podmínky lesní půdy (navážku odpadu a podmáčení). Žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 10 napadeného rozhodnutí, kde s ohledem na fotodokumentaci pořízenou během kontroly dne 26. 4. 2012 doložil, že přiblížování dříví probíhalo v přirozeném půdním horizontu (výskyt odpadů byl patrný pouze na dně podmáčeného údolí) a z fotodokumentace pořízené v rámci provedení důkazu ohledáním ze dne 18. 4. 2013 je zřejmé, že voda, která stagnovala ve vytlačených rýhách v dané lokalitě, po provedené sanaci zmizela. Podmáčená zůstala pouze menší část nelesního pozemku p. č. 604, 535 a 534 nacházející se na dně údolí v okolí vyústění trativodu se splaškovými vodami.

Stejně tak se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, podle něhož následná asanace půdy mohla mít vliv toliko na výši uložené pokuty, a nebylo nutné ji uvažovat při aplikaci metodik pro hodnocení ohrožení životního prostředí. Žalobce sice projevil snahu způsobené škody napravit, ovšem tato skutečnost nic nemění na tom, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP. Žalovaný ostatně v napadeném rozhodnutí podotkl, že úpravy přibližovacích linek a asanace oděrem poškozených stromů a poškozeného kořenového systému stromů byly provedeny s časovou prodlevou (v řádu dnů až týdnů), během níž byly vytvořeny podmínky pro vznik škodlivých biotických a abiotických činitelů. Zároveň je nepochybné, že ačkoliv srovnáním rýh do roviny a ošetřením stromů dojde postupně k obnově půdního profilu, tento proces může trvat s ohledem na klimatické, edafické a jiné poměry až několik desítek let (viz str. 9 napadeného rozhodnutí).

Ohledně otázky použití (ne)vhodné technologie soud odkazuje na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný příslušnou námitkou zabýval. Soud uznává, že její vypořádání nelze bez dalšího označit za vyčerpávající, zároveň však tato skutečnost nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Je nutné zdůraznit, že na žalobce se ve smyslu § 4 lesního zákona vztahují práva a povinnosti vlastníka lesa, mezi něž patří mj. usilovat při hospodaření v lese o to, aby funkce lesa byly zachovány a byly plněny rovnoměrně a trvale (srovnej § 11 odst. 2 lesního zákona); dále je jeho povinností obnovovat lesní porosty stanovištně vhodnými dřevinami a vychovávat je včas a soustavně tak, aby se zlepšoval jejich stav, zvyšovala jejich odolnost a zlepšovalo plnění funkcí lesa (§ 31 odst. 1 téhož zákona); dle § 33 odst. 5 téhož zákona jsou právnické a fyzické osoby zajišťující těžební práce povinny provádět je takovým způsobem, který minimalizuje negativní dopady na lesní ekosystém v daném prostředí.

Z citovaných ustanovení mj. vyplývá, že žalobce jakožto vlastník lesa je povinen pečovat o les průběžně tak, aby jeho funkce byly zachovány, zvyšovala se odolnost lesních porostů a jejich stav. Obnovu lesních porostů je povinen provádět včas mj. proto, aby při těžbě stromů minimalizoval negativní dopady na lesní ekosystém. V tomto smyslu je proto zcela případná poznámka žalovaného [byť jistě ne rozhodující pro vznik žalobcovy odpovědnosti dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP], dle níž žalobce mohl přistoupit k obnově lesního porostu již před dvěma desetiletími či dříve, kdy hmotnost stromů byla podstatně nižší. Žalobcova námitka ohledně jiného právního prostředí není případná, neboť příslušné instituty (§ 10 odst. 2, § 11 odst. 1 a § 1 až § 5 lesního zákona) obsahoval i zákon č. 96/1977 Sb. a zákon č. 61/1977 Sb. Žalobce sice namítá, že žalovaný měl povinnost vyhodnotit situaci na daném lesním hospodářském celku, zejména otázku naplnění etátu a přednostního zpracování kalamitních těžeb, ovšem sám v žalobě nespecifikuje, že tyto okolnosti skutečně nastaly a zabránily mu v těžbě.

Pro řešený případ je však zásadní, že žalobce mohl provést těžbu za příznivějších klimatických podmínek. Správní orgán I. stupně na str. 10 svého rozhodnutí uvedl, že nepřiměřené narušení půdního krytu a eroze půdy nastala v důsledku použití technologie, která byla nevhodná vzhledem k tehdejší klimatickým podmínkám, neboť svrchní horizonty půdy nebyly zamrzlé ani dostatečně vyschlé a nevydržely neúměrné zatížení způsobené použitou lesní mechanizací. Práce byly provedeny v předjaří a na jaře (dle smlouvy ze dne 22. 2. 2012 s termínem dokončení 27. 4. 2012), ačkoliv měly být provedeny počátkem zimy po zamrznutí půdy či v období sucha. Dle soudu pak nebylo povinností žalovaného doložit četnost mrazivých dnů s ohledem na všeobecně zažitou praxi, dle níž jsou mýtní úmyslné těžby realizovány v zimním období (viz certifikační kritéria PEFC). Žalobce měl tyto práce provést za vhodných klimatických podmínek tím spíše, že mu byl znám problematický stav

daných lesních pozemků. Soud souhlasí se žalovaným, že z dlouhodobého hlediska lze škodám při realizaci těžeb a přibližování dříví zabránit nebo je alespoň mírnit některými opatřeními a postupy. Žalovaný v tomto smyslu zmínil vhodnou hustotu přibližovacích linek, jejich optimální napojení na přibližovací cesty a zpevnění přibližovací linky klestem, rohožemi či jinými vhodnými materiály. Tato opatření však žalobce ve smluvních podmínkách nezakotvil. Soud proto uzavírá, že žalobce nevyužil všech možností k tomu, aby nedošlo k nepřiměřenému narušení půdního krytu, a tím i ohrožení životního prostředí v lesích ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ČIŽP.

Dále soud s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 1 As 15/2007-141, přezkoumal námitku týkající se prokázání škodlivého následku a kauzálního nexu. Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: „*správní orgán musí v řízení o správním deliktu následek jako znak objektivní stránky deliktu také řádně prokázat, jednak proto, aby odpověděl na otázku, zda se vůbec o delikt jedná, jednak proto, aby mohl posoudit druh, výměru, případně způsob výkonu ukládané sankce*“. Z formulace § 4 písm. c) zákona o České inspekci životního prostředí je zřejmé, že danou skutkovou podstatu lze naplnit nejen poškozením životního prostředí, ale postačí i jeho zaviněné ohrožení. Z výroku rozhodnutí prvního stupně vyplývá, že správní orgán uložil žalobci sankci, protože svým jednáním ohrozil životní prostředí v lesích. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí (na str. 13) uvedl, že nepovažuje stav lesa za nevratný a z toho důvodu jej definoval toliko jako ohrožení životního prostředí.

Tzv. ohrožovací delikty se vyznačují tím, že k naplnění jejich skutkové podstaty není nutné, aby škodlivý následek skutečně nastal, ale naopak postačuje, pokud tento účinek reálně hrozí. Pokud tedy žalobce míní, že následky ohrožení je třeba dokazovat a nepostačí je odborně posoudit, jde o zavádějící tvrzení. Závěr o tom, že došlo k ohrožení životního prostředí, zahrnuje totiž obě fáze – nejdříve je třeba pomocí dokazování zjistit skutkový stav a následně na jeho základě provést odborné posouzení, zda zjištěné skutkové okolnosti skutečně znamenají ohrožení životního prostředí, jinými slovy, zda za zjištěných skutkových okolností skutečně reálně mohlo dojít k poškození životního prostředí (byť by k němu nakonec ve výsledku nedošlo). Vzhledem ke zjištěným změnám a poškození lesního prostředí lze mít přitom za prokázané, že tyto okolnosti vytvořily podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.

Ve výroku i odůvodnění rozhodnutí prvního stupně správní orgán (viz str. 26 a 27) popsal, jakým následkem žalobcovo jednání ohrožuje životní prostředí v lesích. Zejména zdůraznil, že byly narušeny humózní vrstvy a půdotvorné procesy v důsledku převrstvení půd, ve vyjetých kolejích negativně působila stojící voda. Poškození hlouběji rostoucích částí kořenových systémů stromů rostoucích u přibližovacích linek mělo vliv na výživu stromů a mohlo způsobit až destrukci symbiotických mykorhiz. Uvedené rovněž mohlo značně narušit stabilitu stromů. Vytlačení půdy a její nahrnutí na části kořenové zóny a spodní části kmene stromů stojících v blízkosti přibližovacích linek mohlo způsobit kořenovou hypoxii a následně změny fyziologického a zdravotního stavu stromů (k prokázání hrozícího následku dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 6 As 157/2014-53).

Skutečnost, že dané lesní porosty po třech letech nevykazovaly znatelné poškození, je irelevantní s ohledem na skutečnost, že se jedná o ohrožovací delikt. Ze stejného důvodu není podstatné, že porostní skupina 613 E8 by měla být dle lesního hospodářského plánu v následujících letech vytěžena a nahrazena novým porostem. Žalovaný v této souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

správně podotkl, že lesní zákon neukládá vlastníkům lesa povinnost dodržet obnovní dobu, ale naopak se jedná pouze o doporučující ustanovení. Soud se rovněž ztotožnil s posouzením žalovaného, že převrstvení půdních horizontů (např. vytlačení zeminy do okrajových částí lesního porostu) bude ovlivňovat i nově založený lesní porost; poškozením kořenového systému části okrajových stromů v porostní skupině 613 E8 byly vytvořeny podmínky pro působení houbových patogenů a pro jejich možné šíření do okolních porostů. Hniloba, coby pozůstatek po působení houbových patogenů postupuje stromem pomalým tempem a její následky se mohou projevit až v horizontu pěti a více let.

Soud proto shrnuje, že správní orgány dostatečně prokázaly ohrožení životního prostředí coby následek protiprávního jednání žalobce, resp. prokázaly naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 4 písm. c) zákona o ČÍŽP. Námitky žalobce tedy soud neshledal důvodnými.

Závěrem soud případ posoudil z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. Vzhledem k tomu, že příslušná právní úprava od spáchání správního deliktu nedoznala žádné změny příznivější pro žalobce, postup dle požadavku Nejvyššího správního soudu se v dané věci neuplatní.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. 6. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu